

Com a psicòleg, crec que puc entendre moltes actituds dels diferents sectors de la població. Tinc una certa sensibilitat per a determinats temes, i el fet de conèixer l'apartat de recursos humans ens permet portar a terme una gestió que seria força necessària a molts Ajuntaments. Sóc a l'antic convent de Sant Domènec. No vinc a pregar ni a comprar silenci. La Casa Consistorial és aquí i vaig buscant a un psicòleg, ficat a alcalde, perquè em parli. Que l'Administració municipal sigui, ara, en un lloc on va haver-hi oració, confessió, frustració, impotència... no sembla una casualitat. De tot això, quelcom queda als Ajuntaments. **La demanda que més sovinteja és la de la feina. Es considera l'Ajuntament com un lloc on tothom pot tenir-hi treball, però, evidentment, ens veiem obligats a limitar aquestes peticions i tractar-les de la forma més objectiva possible, intentant no caure en favoritismes.**

Xavier Sanllehí és dels que reben a la gent drets i amb les portes obertes. Al seu despatx no hi ha *Chaiselonge* ni més gravadora que la meua. Dues cadires idèntiques igualen les ganes de saber i les d'explicar. No oblidem que som en un antic convent i l'esperit protagònic-antagònic és a les alçades i als avencs, però no aquí. **Una de les meves feines és moure'm per aquí, per allà, escoltar un, escoltar l'altre... La feina de psicòleg i la d'alcalde, en el fons, no són tan diferents, perquè ambdues es basen en sentir problemes i mirar de trobar solucions.**

Pels corredors no se senten sospirs de cèlibes amb promeses, ni cilicis apallissant pensaments lliures o àtones músiques de rosari entre dents. Per aquests passadissos el que hom pot escoltar són esternuts, assaigs de teatre, plens municipals o bastons que arrosseguen velles històries. A l'antic convent de Sant Domènec ara hi ha lloc per als que pregunten i pels que no: ajuntament, llar del jubilat, consultori mèdic, arxiu, manifestacions culturals... i converses de poble i sobre el poble. **Aquest municipi el podem considerar com un triangle, perquè està sustentat per tres puntals: el barri antic, amb un patrimoni arquitectònic, històric i cultural molt important. Pensa que havíem estat la capital de l'Empordà i això es nota. Un altre vèrtex és la marina residencial, fruit del desenvolupament turístic de la dècada dels 60, que és única en el seu estil arreu d'Europa, amb una sèrie de canals navegables que et permeten arribar fins a la porta de casa amb el teu propi vaixell. I el tercer puntal és el Parc Natural dels Aiguamolls, que és una oferta mediambiental que intentem compaginar amb els dos interessos anteriors.**

En Xavier Sanllehí té passió per la seva terra però, a diferència d'altres expressions del mateix sentiment, el que diu no em resulta inversemblant després d'haver reconegut el barri de Puig Salner o haver vist l'església de Santa Maria, la gòtica Casa Gran, el racó del rentador o la Llotja. Res no sobra quan diu que no sobra res. De mancances ja en parlarem. **Som un municipi que tenim de tot i podem oferir de tot. Dubto que hi hagi un lloc on s'aglutinin tantes**

ofertes (sol, platges, esport, discoteques, monuments gòtics, una de les últimes presons de l'antic règim...). Tenim un barri urbà amb una estructura típicament medieval, restes de muralles i un passat històric molt ric, que lliga amb el festival "Terra de trobadors", que desenvolupem cada any i que té un èxit impressionant. Oferim medi ambient, turisme convencional i història, però també tenim mancances. El primer problema que tenim és la degradació del patrimoni arquitectònic, i ens cal fer un esforç per acondicionar-lo.

La vida aquí és plena de sol i xent, sense més ombra que la del fred carrer dels diners. Un petit retomb que hi ha a tot arreu i pel que hem de passar, irremeiablement, a plorar amb moneda la joia de tenir "joies". **Tot l'any hem de mantenir una sèrie d'infraestructures per poder donar servei durant dos mesos a una població que no és resident estable, però que ens visita periòdicament. El 80% del municipi està poblat per segones residències. Això comporta unes despeses importants.**

La política municipal es cou en un antic convent, però no està reclosa. La promoció del poble no s'hauria pogut fer amb promotors enreixats. **La nostra economia es basa en el turisme. Hi ha un sector dedicat a la pagesia, feina que havia estat molt important fins a mitjan d'aquest segle, però que va anar perdent pes específic, afavorint el desenvolupament del turisme.** Però no tots els que no parlen català són turistes o caminants de pas. **Hi ha bastants immigrants, tant de la resta de l'Estat Espanyol com de més enllà. Amb magrebins i població negra el que intentem és que estiguin en una situació el més legal possible i amb les mateixes condicions que qualsevol ciutadà nadiu d'aquí.**

Feia una setmana que no somniava desperta. I, per una persona que dorm poc, això es massa temps. Sentint l'orgue de l'església de Santa Maria ho he tornat a fer, i em venien paraules de poeta: "...si aneu pel món un dia, sabreu lo que això val/ i com és dolça la música del porxo paternal". Els somnis d'en Xavier Sanllehí també tenen un substrat poètic. **La farinera era una indústria que teníem a Castelló i que va anar a menys fins arribar a una situació de fallida. Aleshores va sortir a subhasta i l'Ajuntament la va adquirir. L'objectiu nostre és convertir-la en un museu industrial, perquè és un espai que encara conserva aquell regust de l'època industrial catalana i amb una maquinària del temps en el qual la farina s'elaborava d'una manera artesanal. I pel que fa a Empuriabrava, una marina residencial que es va construir als 60, (quan no hi havia un plantejament urbanístic ni als promotors se'ls exigia res), encara no té clavegueram i això, que és terciarista, s'ha de solventar.**

En baixar per les escales de l'Ajuntament, em sembla sentir "Venite ad me et ego dabo vobis omnia bona". On hi ha hagut "sants", quelcom hi queda.

Xavier M. Sanllehí Brunet - Castelló d'Empúries - 4.852 hab. (l'Alt Empordà)